

Piiperryspihvi: Nälkä ilmoittelee olemassaolostaan nipistelemällä vatsalaukkuani halkovan mahahaavan ääriviivoja. Vittumaisia kramppeja ilmeisesti solmuun menevästä suolesta johtuen. Hädissäni lasken putkistostani pahaan ilmaa ulos, liian hädissäni, viimeviikolla syömäni Atrian ylivuotinen nötkötti ei ollutkaan vielä sulanut. Nälkäisenä ja hieman tuhriintuneena silmiini osuu ravintola. Sen ikkunassa mainostetaan jotain vitun renkaita, Michelin näköjään siirtynyt kuppilabisnekseen. Avaan oven ja astun sisään. Viulunsoitto loppuu, iloinen puheensorina seisautuu. Eteeni tulee sellainen Ranskalaista puudelihomoa muistuttava, irtoviiksinen luikku. Kysyy ranskalaisittain suomea puhuen mitä etsin. Sanoin, että paskalle piti päästä, mutta nyt ei enään niin kiire. Tää bistroille selvästikkin tajus hetkessä, mistä on kyse. Ilmoitti, että restaurantin toaletti on vain asiakkaiden käytössä. Lähin kohti posliinia ja pyysin tuomaan pöytään porsaansersettä ja tuopin Kukkoa, ei salaattia.

Saatuani ylimääräiset roippeet pois sloggeistani, siirryin jälleen salonkikelpoisena, sanoisinko jopa mannermaisena eleganssin omaavalla, keinahtelevalla ja viettelevällä askelluksellani kohti pöytää, jonka edessä huonovointisen näköinen feikkifransmanni viittoili. Äänetön kuppilakunta seurasi mitä tuleman piti. Istuin ja tunsin, kuinka tää baarimikko tunki päänsä niin lähelle mun korvaa, että tunsin, kuinka sen kieli ilmeisesti yritti kiihottaa kuuloelimeni simpukkaa. Sano ihan selvällä Suomella, että syöt ja painut vittuun. Nappasin pillistä kiinni ja totesin asian olevan rooger.

Tunnin päästä sieltä keittiöstä tuli vitun tärkeen näköinen, korkeelakkinen ukko ja ravintolan asiakkaat puhkesivat suosionosoituksiin. Samanlaiset pillunkiusaajapiiskat huulen päällä mitä tsupparillakin on. Laski mun eteeni kuvun peittämän lautasen. 70-vuotias miesviulisti veti puvun päältä ja alta paljastu korsetti, pamahti luut rutisten kyykkyy ja rupes vetelemaan puusoittimestaan Lampeniuksen Lindan biisiä, yritti vielä vitun seniili iskee mulle silmääkin. Koko ravintolakansa taputti rytmikkäästi käsiä ja huusi jotain vitun chef-Kalouta. Sitten, aivan hiljaista. Tää kerjäläisen kelkannarun ohut kokki päästi kuvun ylle usvakoneella usvaa ja kupu lähti nouseen. Spottivalot pamahti siihen lautaseen, muutama asiakas pyörtyi, osa huokaili kuin olisi sarjaorgasmi tullut kylään ja yksi pyörätuolipotilaskin nousi ylös ja tanssaheteli kuin vitun tanssityttö Jacksonin Thriller-videossa. Mitä vittua täällä tapahtuu!!

Tää vitun Kalucheffi levitti kätensä niinkuin turvaa kuoropojalle tarjoava kirkon mies ja lausui taas sillä vitun feikkiranskaan viittaavalla kielellä: "La biif de Kalou"....aplodit loppui, bravo-huudot kaikuivat ja Kalu liukui jalkoja liikuttamatta takaisin valon täyttämään keittiöön. Hellahelvetin ovi meni kiinni ja karnevaalitunnelma oli poissa. Kaikki rupesivat syömään ja viulistikin oli jossain välissä saanut pukunsa päälle.

Siinä mun lautasella nökötti sellanen pikkuvarpaan kynnen kokonen, ilmeisesti lihabiitti. Sen ympärillä oli kolme pistettä kastiketta, delfiinin muotoinen porkkana ja biitin päällä ilmeisesti Kolumbialainen kannabisyrtti. Otin paperin ja pilkoin yrtin sen sisälle ja aloin pössytteleen. Vitut mikään hallusinogeeniä sisältävä rehu ollutkaan, maistu ihan vitun kitkerältä tilliltä. Paiskasin sen ja porkkanan kohti Kalun työpistettä. Otin sormien väliin sen ns. pihvin ja heitin makuhermoja kiusaamaan. En kerenny edes puraista sitä, kun se jo valahti kurkusta alas. Tässäkö se ruoka nyt sitten oli??

Vislasin sen lasin täyttäjän paikalle ja sanoin mahdollisimman rauhallisella äänellä haluavani laskun. Piccolo kipas kassalle ja takaisin. Loppusumma 87-euroa, mitä vittua!!! Tää lautasliinoja työkseen taivutteleva mulkku huomaa, että nyt on paikalla tyytymätön asiakas. Huusi paikalle sen Kalucheffin ja yhdessä sitten selittivät, miten heillä on erittäin arvostettu ravintola ja raaka-aineet viimeistä huutoa. Pistin pöydälle vitosen ja sanoin, että joko ottavat sen ja vaikenevat, tai tästä lähtien tulen sulostuttamaan sitä luolaa jokapäivä, aamupaskaistunnostani lähtien. Vitonen katosi silmänräpäyksessä pöydältä ja käteeni ilmestyi Mynthos-pastilli kera hyvän päivän toivotuksen. Lähdin pois.

Onko mitään vitun järkeä maksaa ittersä kipeeksi jostain annoksesta, mistä Afrikan nälkäänäkevätkin tulis vaan kiukkusiksi? Saako nykyään huoltoasemilta muuta kuin ruokaa? Missä on kaikki normaaleille ihmisille tarkoitettut normaalia ruokaa tarjoavat ravintolat?

Lopetan syömisen kokonaan. Juon itseni Kukolla komeaksi ja kukkulan kuninkaaksi. Syököön ne, kellä siihen on varaa!

Raaka vitutus päällä, sadetta odotellessa, ystävänne Mr. V